

3 december 2020

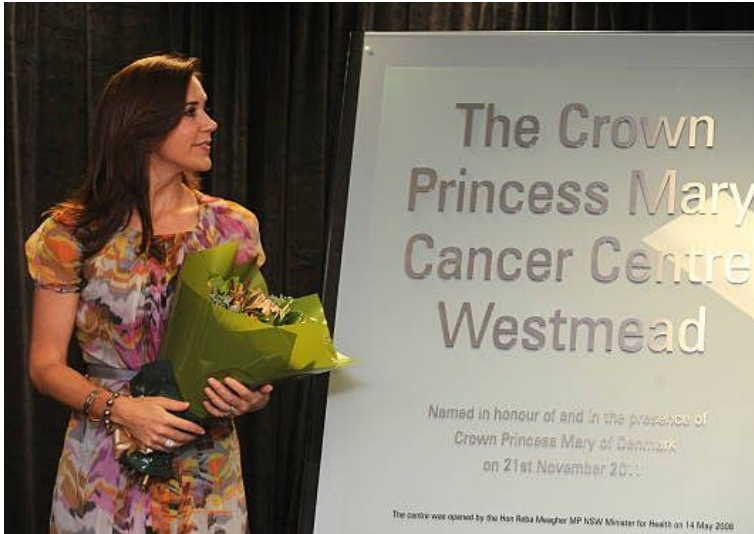
En grå og kold januardag for 10 måneder siden gik jeg sammen med min familie ombord på en flyver i Kastrup. 25 timer senere stod vi temmelig trætte i Sydney under en blå klar himmel i 35 graders varme.

Forberedelserne til vores ophold i Australien var gået i gang et år forinden, hvor jeg begyndte at studere til en engelsk test (IELTS), der skal bestås på et vist niveau, for at man som læge kan søge autorisation og arbejdstilladelse i Australien. Det har taget mange timer og meget tålmodighed at få alle dokumenter klar til at kunne søge autorisation og opholdstilladelse. Jeg havde i processen heldigvis rigtig god hjælp fra en ansat på Westmead Hospital, der som primær arbejdsopgave hjælper udenlandske læger, der kommer for at arbejde på sygehuset.

Jeg er ansat som Radiation Oncology Fellow på Crown Princess Mary Cancer Centre, Westmead Hospital. Her, som så mange andre steder i verden, uddanner man sig ikke til Klinisk Onkolog, men enten til Radiation Oncologist eller Medical Oncologist. Dette år har jeg kun arbejdet med strålebehandling, mens andre danske kræftlæger, der gennem årene har været på Crown Princess Mary Cancer Centre, har valgt en anden sammensætning, enten kun med medicinsk onkologi eller en blanding af begge dele. Fra min side var det et ønske kun at arbejde inden for strålebehandling, da jeg under min uddannelse i Danmark havde brugt mest tid på medicinsk kræftbehandling.

Mit år her på Westmead Hospital er det fjerde under min speciallægeuddannelse, og jeg havde på forhånd søgt Videreuddannelsesregion Nord om merit for opholdet, så det erstatter det år, jeg ellers skulle have været på en anden kræftafdeling end Kræftafdelingen i Skejby.

Med mig til Sydney har jeg min familie: Elmer er 13 år og går i High School, Dagny, 12 år, og Edith på 10 går begge i Primary School. Skolerne er offentlige, og det australske skolesystem er godt rustet til at tage imod elever, der ikke har engelsk som modersmål, da der er stor indvandring til landet fra især Asien. De startede alle tre direkte i almindelige klasser, og pigerne har hele skoleåret fået ekstra støtte til engelsk ca 5 timer om ugen fra lærere ansat på deres skole til netop at undervise i engelsk som andetsprog.

Det har været overraskenden let for dem at gå i skole her, selv om de i starten var temmelig trætte, når de kom hjem fra skole. Offentlige skoler er gratis for australske statsborgere, mens vi har måtte betale 30.000 kr pr barn for et års skolegang. Dertil kommer udgifter til sundhedsforsikring, flybilletter, autorisation og visum. Der er heldigvis en del fonde, man som læge kan søge i forbindelse med et udlandsophold. Jeg har modtaget penge fra DSKO's

Rejselegat, Internationaliseringspuljen på AUH, Kræftens Bekæmpelse samt Korning Fonden. Lønnen her som læge på Fellow niveau er lidt lavere end i Danmark, men skatten er så også en del lavere, man betaler omkring 30 % af sin indkomst.

Min mand Jørgen arbejder som softwareudvikler i Plandisc, og han har dette år fortsat sit arbejde som vanligt, blot ti timer foran kollegerne i Danmark, så der har været en del aftenmøder for ham.

Vi bor i et hus et par km fra sygehuset, et møbleret lejemål vi selv fandt, inden vi kom hertil. Sygehuset tilbyder også lejligheder til de ansatte, men vi havde ikke hørt så meget godt om disse boliger og efter at have besøgt andre udenlandske kolleger, der bor i disse lejligheder, fortryder vi ikke vores valg af hus med have på en almindelig villavej.

Arbejdet som læge her adskiller sig på mange måder fra, hvad jeg har været vant til i Danmark. At have samtaler med patienter og derefter journalføring på engelsk har krævet tilvænning, særlig mere komplekse samtaler omkring f.eks. behandlingsniveau, hvor nuancer i sproget er afgørende, er noget, jeg stadig øver mig på. Der er også ret stor forskel på det engelsk, jeg havde med mig fra skolebænken og så til australsk engelsk. Hvad betyder det f.eks., når en patient afslutter samtalen med at sige "And Bob's your uncle" (svarer åbenbart til at sige "og sådan er det bare") eller man får et "Ta" fra een, man har hjulpet (korte version af "thank you"). Jeg havde en patient, der til spørgsmålet om, hvordan han havde det under strålebehandlingen, svarede "I'm happy as a tin of worms going fishing". Hvilket betød, at han ikke havde det særligt godt, men den måtte jeg lige have forklaret. Der er angiveligt folk, jeg fuldstændig har misforstået dette år, men heldigvis har jeg mødt megen hjælpsomhed og imødekommenhed fra både kollegaer og patienter. Bare det at være fra Danmark bringer smil og anerkendelse frem, for mange folk her er stolte over Kronprinsesse Mary. En patient sagde til mig, at når Australien nu havde sænket Mary til Danmark, så var det også kun rimeligt, at Danmark sendte nogle kræftlæger hertil.

Arbejdsdagen her er lidt længere end i Danmark, typisk fra kl 8-17, til gengæld har jeg ingen vagter og dermed heller ikke noget weekendarbejde. Tre måneder af gangen dækker man som

uddannelseslæge to til tre speciallæger. Dvs at man har klinikker i samarbejde med disse speciallæger, går til MDT'er, deltager i ugentlige møder, hvor alle nye strålebehandlingsplaner bliver gennemgået og ser de indlagte patienter, der er tilknyttet de speciallæger, man dækker. Kontinuiteten i at være på arbejde alle hverdage er meget givende, og man kommer til at kende sine patienter rigtig godt, hvilket reducerer forberedelsestiden betydeligt forud for hver kontakt. At have tæt samarbejde med en speciallæge over en længere periode giver rigtig god mulighed for mesterlære, hvor man som uddannelseslæge får mulighed for løbende at blive udfordret, da speciallægen ofte ved indenfor hvilke områder, man skal uddannes yderligere.

Stuegangen her er også meget anderledes, da den stuegangsgående læge er en KBU læge, der går stuegang dagligt i et halvt år. Speciallægen eller den tilknyttede uddannelsessøgende læge ser dagligt kort de indlagte patienter og tager stilling til problemstillinger vedrørende selve kræftbehandlingen, mens KBU lægen sørger for alt andet (bestiller skanninger, blodprøver, ringer til andre specialer og får råd, justerer antibiotika og smertestillende behandling (i samarbejde med de palliative læger) og gør patienten klar til udskrivelse ift hjemmepleje og ambulant opfølgning. Dette er en rigtig god læring for KBU lægen, der lærer en masse intern medicin og samtidig får kendskab til onkologien, uden at skulle sidde på egen hånd i et ofte kompliceret onkologisk ambulatorium. Det frigiver også tid for speciallægen, der i snit bruger 20 minutter på at se sine indlagte patienter 2-3 gange om ugen, men aldrig har hele arbejdsdage med stuegang. Allerstørst er gevinsten dog for patienten, der ikke dagligt skal møde en ny læge, men lærer den yngre læge godt at kende og tilmed bliver tilset af sin patientansvarlige speciallæge stort set dagligt.

Jeg vil helt klart anbefale andre læger at undersøge mulighederne for et udlandsophold i løbet af speciallægeuddannelsen. Det har fagligt været meget givende for mig, og som familie har vi nydt et år væk fra hverdagen i Aarhus.

Hvis du har lyst til at vide mere om muligheder og praktiske forhold, så skriv gerne til mig eller spørg Frede Donskov, der også har arbejdet på Westmead Hospital og fik etableret den dansk-australske forbindelse, der gennem årene har været så givende.

Vi ses til februar, hvor jeg igen er tilbage på Kræftafdelingen i Skejby.

Kærlig hilsen Ane

